

Sygn. akt: I C 569/21 zagr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	sekretarka Paulina Warchoń

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2022 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Ltd. z siedzibą w L., C.

przeciwko I. J.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej I. J. na rzecz powódki (...) Ltd. z siedzibą w L., C. kwotę 6.195,57 zł(sześć tysięcy sto dziewięćdziesiąt pięć złotych 57/100) wraz z odsetkami:

- maksymalnymi ustawowymi za opóźnienie od kwoty 5.804 zł od dnia 30 marca 2021 r. do dnia zapłaty

-ustawowymi za opóźnienie od kwoty 391,57 zł od dnia 30 marca 2021 r. do dnia zapłaty

2. Zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt I C 569/21

UZASADNIENIE

Powód (...) Ltd z siedzibą w L. na (...) S.) domagał się zasądzenia od pozwanej I. J. kwoty 6 195,57 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 5 804 zł od dnia 30.03.2021 r. do dnia zapłaty, ustawowymi za opóźnienie od kwoty 391,57 zł od dnia 30.03.2021 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że dochodzone pozwem roszczenie wynika z niedotrzymania przez pozwaną warunków spłaty zawartej umowy pożyczki, co skutkowało uruchomieniem procedury w postaci poszukiwania w imieniu pożyczkodawcy kolejnego pożyczkodawcy, który podjąłby się refinansowania istniejącego zadłużenia. Podniósł przy tym, że pozwana wyraziła na to zgodę w momencie zawierania umowy pożyczki poprzez uiszczenie kwoty 933,27 zł tytułem opłaty za refinansowanie.. Na tej podstawie w dniu 24.07.2020 r. doszło do zawarcia umowy pomiędzy pozwaną a (...) Finanse Sp. z o.o. w imieniu której działała (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. pożyczki refinansującej o nr (...). Kwota pożyczki , a mianowicie 5 804 zł nie została przekazana na rzecz pozwanej bowiem w całości została przelana na rzecz (...) spółka z o.o. tytułem spłaty wcześniejszego zobowiązania pozwanej I. J. .

Pozwana I. J. wniosła o oddalenie powództwa w całości, kwestionując je tak co do zasady, jak i co do wysokości. Podniosła, że nie wniosowała o zawarcie umowy pożyczki i nie dokonała przelewu potwierdzającego rejestrację na platformie pożyczkowej pożyczkodawcy, a nadto nie zawierała umowy pożyczki refinansującej. Zakwestionowała również legitymację procesową czynną powódki. Wskazała również, że nie otrzymała od powódki żadnych dokumentów, w szczególności wezwania do zapłaty. Pozwana zakwestionowała również ważność umowy pożyczki z uwagi na niedochowanie prawem przewidzianej formy, tj. formy pisemnej. Dodała, że umowa kredytu konsumenckiego obejmuje prowizję za jej udzielenie w rażąco wygórowanej wysokości, zaś postanowienia umowy są bezskuteczne wobec pozwanej, albowiem nie były z nią indywidualnie uzgadniane. Wreszcie, zdaniem pozwanej, nie wiadomo w jaki sposób powódka wyliczyła zobowiązanie pozwanej, ani jakie są jego składowe.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód wykorzystując środki komunikacji elektronicznej na odległość, świadczy usługi polegające na udzielaniu pożyczek na odległość.

Warunkiem zawarcia umowy pożyczki jest rejestracja pożyczkobiorcy w systemie spółki pożyczkodawcy oraz weryfikacja poprawności podanych przez niego danych. Po złożeniu wniosku o pożyczkę pożyczkodawca przesyła pożyczkobiorcy na trwałym nośniku formularz informacyjny z informacją o głównych cechach kredytu, kosztach kredytu, zasady braku płatności w terminie oraz warunki i zasady odstąpienia od umowy. Po pozytywnej weryfikacji pożyczkobiorcy pożyczkodawca udostępnia mu ramową umowę pożyczki wraz z tabelą opłat i prowizji, regulamin świadczenia usług oraz potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki. Za pośrednictwem serwisu dopuszczono również zawieranie umów pożyczek refinansujących – przeznaczonych na spłatę innych zobowiązań. W przypadku, gdy zobowiązanie podlegające refinansowaniu wynika z umowy zawartej z innym pożyczkodawcą świadczącym usługi w ramach serwisu, dane tej pożyczki podlegają automatycznemu wypełnieniu w formularzu wniosku, a pożyczkobiorca je potwierdza (ust.5 ramowej umowy pożyczki).

(dowód: regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną – k. 18-21v)

Chronologia wydarzeń w niniejszej sprawie przedstawia się następująco:

Pierwotny wierzyciel tj. (...), będący podmiotem udzielającym niezabezpieczonych pożyczek krótkoterminowych w celu zminimalizowania ryzyka niespłacenia przez pożyczkobiorców pożyczek w dniu 22.-1.2020 r, zawarł z firmą (...) umowę przeniesienia ryzyka niespłacenia pożyczek.

(zob. umowa k.27 i nast.).

Pozwana I. J. w dniu 24.07.2020 r. zawarła umowę pożyczki nr (...) z (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Na podstawie tej umowy przyznano pozwanej kwotę 5 804 zł na zrefinansowanie wcześniej zaciągniętej u innego podmiotu pożyczki. Kwota ta została przekazana bezpośrednio przez (...) na rachunek (...) spółka z o.o.

(zob. umowa k.17).

Z tytułu udzielonej przez poprzednika prawnego powoda pożyczki pozwana zobowiązała się do zapłaty poza należnością główną – 5 804 zł także odsetek – 34,24 zł i prowizji – 899,03 zł w terminie do 23.08.2020 r. przy czym kwota 933,27 zł (odsetki w wysokości 34,24 zł oraz prowizja w wysokości 899,03 zł) została przez pozwaną wpłacona przed uruchomieniem pożyczki refinansującej bowiem było to jej niezbędnym warunkiem. Zgodnie z umową całkowita kwota do spłaty z tytułu umowy pożyczki refinansującej wyniosła 6 737,27 zł.

W przewidzianym umową terminie pozwana nie dokonała zwrotu pożyczonej kwoty.

(dowód:umowa pożyczki refinansującej i ramowa umowa pożyczki – k. 17 i nast. akt sprawy).

W dniu 05.XI.2020 r. działający w imieniu (...) Finanse (...). H. złożył oświadczenie o zapłacie przez I. na rzecz (...) kwoty należności między innymi z tytułu pożyczki udzielonej I. J. o nr (...). Potwierdza to załącznik Nr 1 do wymienionego oświadczenia.

(zob. oświadczenie k.36, załącznik do oświadczenia k.56 akt).

Z oświadczenia tego wynika także ,że zgodnie z ramową umową przeniesienia ryzyka niespłacenia pożyczek I. przejął własność wierzytelności z tytułu pożyczki udzielonej I. J..

(zob. tamże).

Jak wynika z umowy z dnia 18.06.2018 r. spółka (...) Ltd z / s na (...) zawarły umowę o ramowym przelewie wierzytelności.

(zob. k.37 i nast. akt sprawy).

Zgodnie z §1 ust.2 każdorazowo strony umowy odnawialnym porozumieniem zobowiązały się do przekazywania praw do zindywidualizowanych wierzytelności. Na mocy Porozumienia Nr 66 z dnia 09.02.2021 r. I. przelał na rzecz S. wierzytelność wobec I. J. , co potwierdza załącznik nr 18 do wymienionego porozumienia .

(zob. k.57-58).

Pismami z dnia 23.02.2021 r. powód zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności i wezwał ją do zapłaty kwoty zadłużenia wynikającej z zawartej umowy nr (...). Wezwanie pozostało bezskuteczne.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania przesyłki – k. 22-23

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy w ostatecznym kształcie pozostał sporny w całości - co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwana bowiem kwestionowała zarówno legitymację czynną po stronie powoda, jak i wymagalność, zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z dyspozycją art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Istotą zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki, jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy. Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W niniejszej sprawie znajdują także zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, bowiem zgodnie z przepisem art. 3 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Powyższa ustawa dopuszcza zawieranie umowy o kredyt konsumencki za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Wobec tego twierdzenia pozwanej co do nieważności umowy pożyczki z uwagi na brak formy pisemnej owej umowy są nietrafione. Na wykazanie dochodzonego roszczenia powód przedłożył wydruk ramowej umowy pożyczki zawartej pomiędzy pozwaną, a pożyczkodawcą (...) . z o.o. z siedzibą w W.. W umowie pożyczkodawca dopuścił udzielenie pożyczkobiorcy pożyczki refinansującej zobowiązania u innych pożyczkodawców. Jednocześnie powód przedłożył wniosek o refinansowanie pożyczki pozwanej I. J., a także wydruk ramowej umowy pożyczki, która miała charakter refinansujący oraz zaświadczenie wcześniejszego pożyczkodawcy tj. (...) z o.o. w W. z dnia 05.XI.2020 r.

potwierdzające dokonanie przez (...) Sp. z o.o. przelewu na rachunek w/w spółki za refinansowanie pożyczki nr (...) dotyczącej pozwanej. Wynika to z wymienionego załącznika nr 1 (k.56).

Należy w tym kontekście wskazać, że w ślad za treścią art. 231 k.p.c. w postępowaniu dowodowym dopuszczalne jest uznanie za ustalone faktów, które nie wynikają wprost z przeprowadzonych dowodów, ale tylko wtedy, gdy taki wniosek można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie ustalił fakty, które pozwalają na uznanie istnienia umowy pożyczki na podstawie zaofiarowanych przez powoda wydruków umów pożyczek (wskazanych wyżej) a także zaświadczenia o dokonaniu przelewu za refinansowanie pożyczki.

Zarówno z wydruków umów jak i załączników wynikają jednoznaczne dane osobowe pożyczkobiorcy.

Trudno racjonalnie wytłumaczyć, w jaki sposób pożyczkodawca wszedł w posiadanie takich danych pozwanej jak: PESEL, adres, numer dowodu osobistego, nr PESEL, numer telefonu, jeśli sama mu ich nie udostępniła. Mając to na względzie, a przy tym zasady logiki i doświadczenia życiowego, w ocenie Sądu nie sposób uznać, iż pożyczkodawca przelał swoje środki w celu spłaty innej pożyczki zaciągniętej przez pozwaną bez jej wniosku i umowy. W tej sytuacji sąd uznał, że strona powodowa niewątpliwie wykazała, iż pozwaną oraz wierzyciela pierwotnego łączyła umowa pożyczki, a przy tym wykazała również to, że doszło do zawarcia umowy pożyczki refinansującej. Powód niewątpliwie wykazał również swój związek ze spółką (...), która zawarła umowę z pozwaną oraz swoje następstwo prawne. Zdaniem Sądu powód wykazał także, iż pozwana nie wywiązała się z zawartej umowy pożyczki. Pozwana nie przedstawiła przy tym żadnych dowodów, które wskazywałyby, że zwróciła kwotę udzielonej pożyczki w wyznaczonym w umowie terminie. Podkreślić należy, że pozwana sprowadziła swoją obronę przed roszczeniami powoda tylko do zaprzeczania istotnym dla rozstrzygnięcia faktom, nie rozwijając przy tym w żaden sposób swojej wersji, która przynajmniej mogłaby uprawdopodobnić jej zarzuty, nie mówiąc już o udowodnieniu prezentowanych przez siebie twierdzeń. Dotyczy to zarówno kwestionowania przez pozwaną wysokości dochodzonego roszczenia, jak i treści dokumentów zaofiarowanych przez powoda. Gdyby pozwana uregulowała zadłużenie w jakimkolwiek zakresie to niewątpliwie zaofiarowałyby na tę okoliczność stosowne dowody w postaci stosownych wpłat. Tymczasem pozwana pozostała w tym względzie całkowicie bierna. Zdaniem sądu świadome zaciągnięcie pożyczki, a następnie uchylanie się od jej spłaty i kwestionowanie jej co do zasady stanowi nadużycie prawa i nie zasługuje na ochronę.

Rozstrzygając dalej dochodzone pozwaną roszczenie Sąd uznał za niezasadny podnoszony przez pozwaną zarzut stosowania przez pożyczkobiorcę w treści umowy będącej źródłem zobowiązania klauzul niedozwolonych. Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenie stron w tym cenę lub wynagrodzenie jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy wskazać należy, że wzorzec umowy w tym zakresie jest wystarczająco jasny. W umowie pożyczki załączonej do pozwu wskazano szczegółowo sposób kalkulowania poszczególnych obciążeń związanych z udzielaną pożyczką. Precyzyjność zapisu, jego zrozumiałość w zakresie obliczenia takiej wysokości dla przeciętnego konsumenta, w ocenie sądu, nie pozostawia żadnych wątpliwości. Podkreślić należy, że nie powinno być tak, że konsument działając z pełną świadomością podejmowanych decyzji oraz mając pełne rozeznanie swej sytuacji majątkowej oraz wysokości zaciągniętego zobowiązania zawiera umowę z przedsiębiorcą, zaś w przypadku popadnięcia w problemy finansowe (...) stwierdza, że zawiera ona klauzule abuzywne (tak: Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 16.05.2018 r., sygn. akt XIV C 3271/16). Wreszcie wskazać należy, że pozaodsetkowe koszty kredytu w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 6a ustawy o kredycie konsumenckim zostały ustalone na właściwym poziomie, zważywszy przy tym na fakt, że zgodnie z art. 36a ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim, pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 6 w/w ustawy. Biorąc pod uwagę powyższe, a przy tym treść umowy pożyczki Sąd uznał, że wysokość dochodzonego roszczenia nie budzi wątpliwości. Znajduje ona pokrycie w treści umowy łączącej strony, a nadto pozwana nie zaofiarowała jakichkolwiek dowodów na spełnienie świadczenia w jakimkolwiek zakresie. Składowe zobowiązania pozwanej zostały szczegółowo, wbrew twierdzeniom pozwanej – wskazane w treści uzasadnienia pozwu.

Wątpliwości pozwanej co do mechanizmu zawierania umów przez powódkę z pożyczkobiorcami w ocenie Sądu są nieuzasadnione. Możliwości udzielenia pożyczek refinansujących, są co do zasady zgodne z prawem. Podlegają ocenie pod kątem zgodności z art. 36c ustawy o kredycie konsumenckim.

Sąd próbował wyjaśnić zarzuty pozwanej i w tym celu zamierzał ją przesłuchać w charakterze strony. Niewątpliwie umożliwiłoby jej to przedstawienie swoich racji oraz wyjaśnienie w jaki sposób powód wszedł w posiadanie jej wrażliwych danych osobowych. Pozwana jednak zrezygnowała z tej możliwości nie stawiając się na wezwanie sądu bez podania przyczyny.

Reasumując powyższe, Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z tym artykułem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zasadnym zatem było o odsetkach orzec zgodnie z żądaniem pozwu, które to Sąd zasądził od dnia 30.03.2021 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu jak w pkt 2 orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c.), zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na zasądzoną kwotę składały się kwota 400,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 1 800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.